

mohl, kterých určitých osob se článek dotýká. V důsledku toho zprostil soud obžalovaného z obžaloby, neshledav, že tu byla taková znamení, která by připadala na soukromé obžalobce. Zmateční stížnost uplatňuje celkovým smyslem svých vývodů především, že ono rozsudkové zjištění nemůže obstát již pro formální vadnost. Stížnost je v právu. Ustanovením § 258 tr. ř. nemělo býti sice soudu ukládáno, by prováděl důkazy i o takových skutečnostech, které důkazu nepotřebují, buďto že jsou obecně známé, nebo proto, že jsou soudu známy, třeba ze zdrojů ležících mimo rámec hlavního přeličení (sb. n. s. č. 362). Než na druhé straně nelze přehlížeti, že tu jde o výjimku z pravidla, jaké má na mysli § 258 tr. ř. a že výjimku tu jako takovou nelze rozšiřovati. Je na snadě, že v souzeném případě nejde o zjištění skutečnosti notoricky, t. j. obecně známé. V úvahu přichází druhá eventualita, ježto kmetský soud odvolává se na »svou znalost čtenářstva« a opírá jen o ni svůj skutkový závěr. Nevádí však a nevysvětluje ani nejmenším náznakem, na jakém podkladě a z jakých zdrojů si onu znalost zjednal. Jest proto souhlasiti se stížností, že napadené zjištění rozsudkové, ježto nepřišlo k místu způsobem formálně bezvadným, nelze učiniti základem rozhodování, to tím méně, když o tom, že jsou tu znamení i pro průměrného čtenáře poznatelná, byly se strany soukromých obžalobců nabízeny důkazy.

Onen rozsudkový výrok je však stížen i omylem právním. Kmetský soud měl při napadeném výroku zřejmě na mysli jen průměrného čtenáře, sídlícího v Moravské Ostravě nebo v jejím okolí. To je pochybeno, ano za celého trestního řízení nevyšlo najevo, že časopis »D. D.« jest snad určen výlučně jen pro čtenáře tohoto okrsku a že jest čten jen čtenáři politického směru, pro který je vydáván. Připouštíť se i v samém rozsudku (viz shora: »p ř e v á ž n ě v Ostravě a jejím okolí čteného«), že pozastavený časopis je čten i jinde, a nevylučuje se, že není čten po případě i na »českém západě«, k němuž se v závadném článku poukazuje a kde, jak se v článku zdůrazňuje, je záležitost »veřejným tajemstvím«. Měl proto kmetský soud míti zření i na tyto mimoostravské čtenáře při uvažování o otázce, zda při čtení článku poznali nebo aspoň poznati mohli ze znamení v článku uvedených, že útoky v článku podniknuté jsou namířeny proti soukromým obžalobcům. Kromě toho není z rozsudku vidno, zda kmetský soud i při onom omezeném kruhu čtenářů z Moravské Ostravy a jejího okolí vzal v úvahu tvrzení, že strana komunistická a její tisk žijí ve stálém boji a nepřátelství se stranou sociálně demokratickou, na niž a na jejíž význačné činitele a předáky podnikají ať přímo nebo nepřímě útoky, a zda přes tuto skutečnost je průměrný moravsko-ostravský čtenář »D. D.« tak neinformován a neznalý poměrů v dělnickém hnutí, že ze znamení v článku naznačených neseznal, ba ani seznati nemohl, že se útoky ve článku týkají soukromých obžalobců.

**Čís. 4655.**

**Nekalá soutěž:**

V případě § 31 odst. (2) zák. čís. 111/1927 nestačí (jako k § 31 odst. (1) téhož zákona), vědomí pachatelovo, že obchodního nebo vý-

**robního tajemství objektivně může býti použito za účelem soutěže, nýbrž sdělení nebo užití tohoto tajemství musí se státi za účelem soutěže.**

(Rozh. ze dne 11. března 1933, Zm I 409/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 6. března 1931, jímž byla obžalovaná podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěna z obžaloby pro přečin porušení a využívání obchodních a výrobních tajností podle § 31 (2) zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 Sb. z. a n. o nekalé soutěži, mimo jiné z těchto

### důvodů:

S hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká stěžovatelka, že soud porušil zákon po případě ho nesprávně použil (vyložil), dospěv k názoru, že schází tu důležitá složka skutkové podstaty přečinu podle § 31 odst. 2 zák. proti nekalé soutěži, totiž, že obžalovaná jednala za účelem soutěže. Soud zjistil, že obžalovaná ještě v době, když byla ve službách soukromé obžalobkyně, ušila, po případě dala zhotoviti šaty v rozsudku uvedené pro sebe, že tyto šaty nosila jen pro vlastní potřebu, a že podle těchto šatů nebyly zhotoveny šaty pro její zákazníky. Na základě těchto zjištění nabyt přesvědčení, že obžalovaná nejednala za účelem soutěže. Stěžovatelka uplatňuje v tomto směru, že ustanovení § 31 zák. proti nek. soutěži je zvlášť široké. V této příčině poukazuje na vývody komentáře Dr. Ropperta a Dr. Weise k zákonu proti nekalé soutěži při § 13 a § 31, podle nichž stačí, že obchodní nebo výrobní tajemství objektivně může býti použito za účelem soutěže, a že tedy postačuje, je-li tu objektivní nebezpečí použití výrobního tajemství za účelem soutěže. Než stěžovatelka nerozlišuje přesně skutkovou povahu přečinu podle § 31 odst. 1 cit. zák., k níž — po případě k § 13 odst. 1, — zřejmě vztahují se vývody dovolaného komentáře (srov. str. 118, 123, 214 téhož) od skutkové povahy přečinu podle § 31 odst. 2 téhož zákona. Obžaloba zněla na přečin podle § 31 odst. 2 cit. zák., že totiž obžalovaná tajemství jí zvláště svěřeného jako dřívější (bývalá) vedoucí závodu soukromé obžalobkyně neoprávněně za účelem soutěže užila ve svém podniku. Přečinu podle § 31 odst. 1 cit. zák. může se podle jasného doslovu zákona dopustiti jen osoba v podniku činná. Tu arcí postačuje k naplnění skutkové podstaty, věděla-li, že sděleného nebo jinak zpřístupněného obchodního neb výrobního tajemství může býti použito za účelem soutěže. Než přečinu podle § 31 odst. 2 cit. zák. dopouští se ten, kdo neoprávněně za účelem soutěže jinému sdělí nebo ve vlastním nebo cizím podniku užije obchodního nebo výrobního tajemství. Sdělení, po případě užití musí se státi za účelem soutěže (Dr. Skála — komentář str. 195, 197). Soutěž v hospodářském smyslu je boj několika (nejméně dvou) osob nebo skupin osob, z nichž jedna snaží se před druhou nabýti přednosti (č. 4019 sb. n. s.). Pojem »za účelem soutěže« vyžaduje,

by tu bylo jednání, které je na venek způsobilé, sloužiti účelům soutěže a by, pachatel předsevzal tato jednání v úmyslu směřujícím k soutěži (č. 3881 sb. n. s.). Je-li tedy zjištěno, že obžalovaná nosila šaty pro ni zhotovené jen pro vlastní potřebu a že podle těchto šatů nebyly zhotoveny šaty pro její zákazníky, je správný i právní závěr soudu, o tato zjištění opřený, že obžalovaná nejednala za účelem soutěže, tedy v úmyslu směřujícím k soutěži. Pokud stěžovatelka při doličování tohoto zmatku hmotně-právního proti předpisu § 288 odst. 2, č. 3 tr. ř. vychází z předpokladu soudem nezjištěného, že obžalovaná používala kopírované modely pro účely svého závodu, neprovádí tento zmatek po zákonu.

### Čís. 4656.

**Nesňal-li páchatel' pri spievaní (hraní) štátnej hymny s hlavy klobúk ani vtedy, keď bol k tomu vyzvaný, a dal-li si ho znova na hlavu, keď mu ho poslucháč zo zástupu sňal, dopustil sa štvavého hanobenia štátnej hymny a tým aj hanobenia republiky.**

**Verejný záujem v takom prípade vylučuje podmienený odklad výkony trestu.**

(Rozh. zo dňa 11. marca 1933, Zm IV 31/33.)

Oba s ú d y n i ž š í c h s t o l í c o d s ú d i l y o b ž a l o v a n é h o z a č i n v z á h l a v í u v e d e n ý p r e p r e č i n p o d ľ a § 14 č. 5 z á k. n a o c h r. r e p. N a j v y š š í s ú d z m ä t o č n ú s ť a ž n o s ť o b ž a l o v a n é h o z č a s t i o d m i e t o l, z č a s t i z a n i e t o l.

### Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil a previedol obžalovaný zmätočnú sťažnosť podľa č. 1 a), 2, 3, § 385 tr. por. Z dôvodu zmätočnosti podľa č. 1 a) 385 tr. p. dovodzuje sťažovateľ po objektívnej stránke, že zistené jednanie není spôsobilé snížiť vážnosť republiky a že v čine nel'ze spatrovať ani surovosť ani štvavosť a po subjektívnej stránke, že nemal úmysel hanobiť republiku. Hanobenie štátnej hymny je hanobením štátu, lebo štátna hymna je symbolom štátu, a kto pohaní štátnu hymnu, pohaní tým aj štát. Hanobenie môže sa prejavíť slovami aj skutky. Zistený skutok, že obžalovaný pri spievaní štátnej hymny u príležitosti slávnosti kladenia základného kameňa pre štátnu obecnú školu nesňal klobúk s hlavy ani vtedy, keď bol svedkom A. K. upozornený, aby tak učinil, a že si dal klobúk znova na hlavu, keď mu ho tento svedok s hlavy sňal, je spôsobilý snížiť vážnosť republiky, pretože obžalovaný svojím jednaním dal ostentatívne na javo nevážnosť voči symbolu štátu a tým aj voči republike a týmto jednaním mohol vzbudiť vo verejnosti, ktorá ho obklopovala, nepriateľské smýšľanie proti štátu. Pre ohrozenie obecného mieru v republike a jej medzinárodných vzťahov nebol obžalovaný odsúdený a zmätočná sťažnosť, ktorá vytýka nedostatok týchto náležitostí, je bezpredmetná a tedy zákonom vylúčená. Spôsob, akým sa